

Ἀναβαίνοντας τὸ βῆμ' αὐτό, Κυρίες μου καὶ Κύριοι, ὁφείλω
 νὰ ἐκφράσω τὰς δακρυϊκὰς μου εὐχαριστίας εἰς τὸν κ. Ἀντιδήμαρχον, πού μου
 ἔθηκε τὴ μεγάλη τιμὴ ν' ἀναδέσῃ καὶ ε' ἐμένα εἰς τὴν ἀποφινὴ θερινή
 γιορτὴ νὰ μιλήσω γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ φίλο καὶ ἀγαπητὸ συνάδελφο κ.
 Σόλωνα Μιχαηλίδην. Δὲ δὰ εἰς κοινὰ πολλοῦ. Λίγα λόγια δ' ἀραδι-
 ᾶσω μπροστὰ σας, λόγια ἀγάπης καὶ ἐκτίμησης, λόγια βραχυμέτρα ἀπὸ τὴν
 καρδιά μου, μέ τὰ ὅσα δὰ ἐκφράσω τὴ δεικνύουσα μου οὐκείνη, καὶ
 τὴν δεικνύουσα σας ἀσφαλῶς, γιὰ τὴν ἀποχώρησι ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο καὶ
 ἀπὸ τὴν πόλι μας εἰς ἀγαπητοῦ καὶ τόσο ἐπίλεκτου μέλους τῆς
 μικρῆς μας κοινωνίας.

Δὲ εἶχε τὴν τιμὴ ἢ πόλι μας νὰ τὸν γενήσῃ, μὰ μπο-
 ροῦμε ἀδίωτα νὰ τὸν λογαριασθῶμε εἰς τὸ δικό μας, Λεμεσίου, ὅτι
 γιὰ τὸν ὅλη του ἢ δράσι, μιὰ δράσι ἐντατιυή, οὐκείνην ἔχει μὲ
 εἰς τὴν πόλι μας πόλις, τὴν ὁποίαν εἶμαι βέβαιος πὺς
 ἀγάπησε εἰς γενέσειρα, γιὰ τὸν πολὺ ἀγαπήθηκε καὶ ἐτιμήθηκε ἀπὸ
 αὐτὴν.

Κι ἦταν ἢ δράσι του εἰς τὴν πόλι μας καὶ μεγάλη καὶ πορ-
 ρυμὴ καὶ μόνο τ' ὄνομά του μέ πόσα φανερώματα τῆς πόλις μας
 δὲ μᾶς οὐκείνη, πόσα δὲ φέρνει εἰς τὸν κοῦ μαθευτὸν ἀπὸ μᾶς,
 καὶ πόσα οὐκείνη δὲ μᾶς κάνει ν' ἀναπολοῦμε. Γιατί παν-
 τοῦ βρισκόταν πρόθυμος νὰ προσφέρῃ τὰς καλὰς του ἀπειρεσίαις.
 Ὅλες οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις μας ἀπὸ τὴν πρὶν μιστὴς καὶ ἀ-
 σήμερες, ὡς τὴν πρὶν μεγάλας καὶ σημαντικὰς, χρεωστῶντοσαν
 πάντα εἰς τὸ δικό του χέρι, τὴ δεικνύουσα του ἐνεργασία καὶ βοήθεια.
 Φτωχὲς, πολλὲς φτωχὲς δάμεναν, χωρὶς τὴ δεικνύουσα του προή καὶ τὴν δεικνύουσα
 του ἐνδοσυμμετοχὴ συμπαράστασι.

Μὲ τὴ δεικνύουσα ἐνεργητικότητά του - τόσοι καὶ ὅσοι μᾶς τὴ
 δεικνύουσα - ἔδινε χεῖρα καὶ βάθος παντοῦ. Δὲ καὶ δὲ γιορτὴ μας,
 εἰς καὶ δὲ κίνησι καλλιτεχνική, εἰς καὶ δὲ ἐκδηλώσει μᾶς, εἰς καὶ δὲ

πάντα ὁ κυριώτερος ἐμψυχότης. Καί ποτέ δὲν τοῦ ἔλειπε ἡ καλή διάθεσις, πού τὴν ἔδειχνε μ' ὅλη τὴν ἔγκαι τῆς προσφορῆς του. Ἡ ἀδιαφορία ἢ ἡ ἔλλειψις ζωντανίας ἦταν καὶ εἶναι καταεγκόσεις ὁλότελα ξέρες πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του. Ὅ, τι ἀνελάμβανε, τὸ ἀνελάμβανε πάντοτε μὲ ἐνθουσιασμό· καὶ μάλιστα κατώρδωτε τὸν ἐνθουσιασμό του αὐτόν γὰρ τὸν μεταγίττη ὅ' ὅλους τοὺς γύρω του συνεργάτες, εἶπε ἐπὶ σχολεῖο ἀνήϊαν, εἶπε ἐπὶ πλατύτερη κοινωρία. Γιατί ἐτάδηνε πάντα μιά φύσις θεσηματικῆ. Ποτέ του δὲν ἔμενε ἄπλοῦς θεσητής· ἀεικίνητος καὶ ἀκούρατος δούλευε μὲ αἰσιοδοξίαν καὶ ἀλοπεποίθησι, δύο κύρια γνωρίσματα τοῦ κ. Μιχαηλίδη.

Γύρω του φιλοτιμοῦνταν ὅλοι γὰρ τὸν ἀπορονδήθουν μὲ τὴν ἴδια δέμη καὶ τὸν ἴδιο παλμό, πού κρατιόταν πάντα φεστός καὶ ἀφοκώνας ἐπὶ ψυχῆς των κάτω ἀπὸ τὴν διηή του ἐνλορη προσπάθεια καὶ τὴν ἀλύγιστο φίλο του. Κούρασι δὲν ἤξερε τί σημαίνει, γιατί ἐτάδηνε πάντα ἀνώτερος ἀπ' αὐτήν.

Ἡ ἔξερε καὶ ξέρει γὰρ δέμη, καὶ μαζὶ γὰρ ἐπιλυχάτη. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀσήμαντο αὐτό. Οἱ πῶ πολλοὶ ἀπάνω εἰς κάποιες προσπάθειες, μπροστά εἰς κάποια ἀνεβάσματα, ἐλαματᾶνε μεσοφραγίς καὶ μὲ δέος κοιτάζοντε πρὸς τὸ ζέρμα ἢ πρὸς τὴν κορφή. Κονταθαθαίνουν, λιχόθυχοι ἀγωνιστές. Δὲν εἶναι οἱ τέτοιοι πρᾶγματοι γιὰ τὰ μεγάλα ἔργα, γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ὅταν ἡ ψυχὴ κουράζεται, χάνει τὴ λάμψι καὶ τὴν ὀμορφιά της. Μὲ τὸ γὰ ξέρη ὅμως κανεὶς γὰρ δέμη, σημαίνει πῶς ἔχει τὸ χάρισμα γὰρ κρατᾶν ἀναμμένη μιά φλόγα ἐπὶ ψυχῆς του. Κι' ἡ φλόγα αὐτὴ γεννᾷ τὸ πάθος, ὅποιο πάθος, δυναμικό ἐτοιχεῖο καὶ μαζὶ δαιμονικό καὶ θεῖο δῶρο, πού δδηνεὶ ἀσφαλτα ἐπὶ δημιουργία.

Τὸ ἀτίμητο αὐτό προσόν - προσόν μιᾶς δυνατῆς ψυχῆς - τὸ ἔδειξε ὁ κ. Μιχαηλίδης καὶ ἐπὶ σπονδῆς του. Δούλεψε γερὰ καὶ μὲ πίστι ἐπὶ ἰδανικό του· τίποτε δὲ δογαρίασε ἢ κῶπωσι

υἱὸς ἢ οἰκονομική στεροχώρια, ἀχώριστη συντρόφισσα τῆς φοιτη-
 τικῆς φωτῆς, δὲ στάθμια ἵκανὲς γὰρ τὸν θυγίθρον γὰρ γόνατα ἢ γὰρ
 τὸν κάρου γὰρ στενέψη τοὺς ὀρίφοντες του. Μὲ τὴν ἀόβελι δᾶδα
 τῆς ἀφοσίωσης πρὸς τὴν Ἰδιάν του Μοῦσαν φώτιζε δὴ γὰρ σιολά-
 δια μὲ ἄλλες τὶς δύσκολες στεροπορές, πού συναντοῦσε ἐπὶ δρόμο
 του. Συμμέμος ἀπάνω εἰς διῆς του ἀγάπες - ὠραῖες Νεραΐδες
 καὶ Ξωδιές κ' ἀρχαῖες μαζὶ Νύμφες - δούλευε, δούλευε ἐντατινά
 κ' ἐπίμονα, γιὰ γὰρ ἐπιούρη κατόπιν τὸν θαυμασμό καὶ τὸν δί-
 καιον ἔπαινον ἐκείνων πού τὸν δίδαξαν καὶ τὸν ἐδίδησαν, ἀξιο-
 μαθητὴ τους, μὲ τὴν ἔμπνευσί τους καὶ μὲ τὴν ἀγάπη τους ἐπὶ
 ἕξερύνησι ὠραίων ποιητικῶν κώμων καὶ ἐπὶ κατὰ κτησι
 κάποιων ἀνδερῶν Κορχίδων τῆς Τέχνης.

Κι' ἦρθε ἐπὶ τὴν πόλι μας ἔπειτα ἀπὸ λαμπρὴς σπουδῆς.
 Στάθμια ἴσχυρή ἢ Λεμεῶς, πού τὸν δέχθηκε καὶ τὸν φιλοξένησε.
 Στάθμια πρὸ ἴσχυρῆς ἀνάστασης, πού τὸν κράτησε καὶ τὸν χοχάριασε
 διὰ τῆς.

Καὶ γώρα φεύγει καὶ πάει μακριὰ μας, μὲ ἀφήνει πύ-
 σω του ἔκκ' κενὸ δυσαναπλήρωτο. Ἦ ὄνομά του πολλές φορές δά
 τὸ ψιδυρεύουμε μ' ἀγάπη, καὶ δά ποδηλώμε τὴ μορφή του ἐπὶ
 κάποιες κατόπιν καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τῆς πόλης μας.

Ἦ γνωριμιά μου μὲ τὸν κ. Μιχαηλίδη χρονολογεῖται ἀπὸ πολλὰ
 χρόνια. Τὸν θυμάμαι, πρὶν ἀκόμη διορισθῆ ἐπὶ Γυμνάσιό μας.
 Ἠμέως, μόλις ἐγκαταστάθηκε ἐπὶ τὴν πόλι μας, καταπιεσθηκε μὲ
 τὴν ἴδρυσι Μουσικῆς ὀμίλου Ἐντατινῶν. Βρῆκε πολλοὺς πού ἦρθαν
 δίπλα του· στάθμια τοῦτο τὸ ξενιτῆμα· σημαντικό ξενιτῆμα γιὰ
 κάποιες καινούργιες ἀνεβάσματα· μαζὶ ἀρχιστὴς ἐργασίας του καὶ
 τὸ Ὄρειον Λεμεῶν. Κι' ἔχιναν ἔλοι οἱ πρῶτες κρούσεις. Ἦ μὲ
 ἂν δὲν ἀπέδωσαν ἴσως ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια ὅ,τι ἢ διὰ τὴν ψυχὴν

ποδοῦσε; Ἡ ἰοραϊκὴ ἀρχὴ ἔγινε. Τὰ γυμνασμένα νερά μας ἀνα-
ταράχθηκαν· κάποιο δροσερό ἀέρι φύσηξε, μᾶς ἀνέμιζε τὰ μαχ-
ριά καὶ μᾶς χαϊδεύε τὸ μέτωπο.

Κι' ὅταν πιά διαβροθῆκε ἐπὶ Γυμνάσιο, ἡ προσπάθειά του
βρῆκε ἕνα νέο ἔδαφος πρόσφορο, τὶς νεαρὲς ψυχές, πού δά λ' ἔ-
παιρνε ἐπὶ διὰ του χέρια, καὶ δά λ' ἔκανε ἱμανές, ὅσο τοῦ
ἐπέλεσαν βέβαια οἱ πολὺ περιορισμέναι ὥρες, τ' ἀντιλοῦν ἀμορφιές
ἀπὸ τὰ σκιρτήματα κάποιων ὑπέροχων ψυχῶν, πού στέκουν πάντα
οἱ μεγάλοι μύθοι τῶν ὀρειῶν καὶ τῆς φτερωτῆς Φαντασίας.
Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καταπιάθηκε μὲ φίλο ἐπὶ ἐπίμοχθο ἔργο του. Οὐδέ-
ποτε ἐπέτρεψε ἐπὶ ἑαυτὸ του γὰ χάσῃ τὸ δάκρυ του, μ' ὅσο πού
τοῦ ἔλειπαν τὰ πάντα. Μὲ τὶς προσπάθειες καὶ τὸν φίλο του, καὶ
μὲ τὴν ἐμπειρία τῶν ἐνάστοτε Γυμνασιαρχῶν, κατώρθωσε
γὰ προτίσῃ τὸ Μουσικὸν τμήμα τοῦ Γυμνασίου μας μὲ πολλοὺς
δίσκους καὶ μ' ἄλλα βοηθητικά. Μ' ἀπάνω ἀπ' ὅλα εὐερίαν
ὑπεράρχη καὶ θερμοεργὴ ἢ διὰ του προσωποπύλου.

Μὲ τὸν διορισμὸ του ἐπὶ Γυμνάσιο δὲ στένεψε καθόλου
τοῦ ὀρίοντες τῆς δράσης του. Ὁ μόχθος τοῦ καθηγητοῦ δὲν τὸν ἀπερ-
ρόφει, οὔτε κατώρθωσε γὰ τὸν ἀπομονώσῃ. Οἱ ἄουνες προσπάθει-
ές του γιὰ τὴν ἐξάπλωσι καὶ ἀνύψωσι τῆς Μουσικῆς ἀπλώθηκαν
ὅ ὅση τὴν πόρτι μας. Αὐτὸ ἔρχεται γὰ τὸ μαρτυρήσῃ περίτρανα τὸ
χαμηρὸν ἑρωματικὸν "Ἄρης", τοῦ ὁποίου τὸ μουσικὸν τμήμα διηύ-
δυνε· καὶ οἱ νέοι τοῦ "Ἄρη καὶ κορίτσια τῆς πόρτις μας μαζὶ τῆς
χορωδίας τὰ μέλη, πού ὑπῆρξε δημιουργημὰ τοῦ κ. Μιχαηλίδη,
ἄκουσαν πολλὰς φορές γὰ ντυποῦν περήφανοι παρκοί μέσο ἐπὶ
ἐπήδια τους, ὅταν παρουσιάζονταν μπροστὰ ὅλο κοινό, μὲ λ' ἰσὺς
ὄραϊες ἐμφανίσεις των, ὀδηγημένοι ἀπὸ τὸ σταθερὸ δισκὸ του
χέρι. Καὶ ἐπὶν Πρωτεύοντα, χωρὶς γὰ χορηγία καθόλου κό-
πους καὶ δυσμοχίες, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσι τοῦ Μουσικῶ ἑυλλό-
γου "Μόφαρτ" καὶ κατώρθωσε μὲ τὴν ἐμπειρίαν του καὶ τὴν

μειντή χορωδία τῆς Ἄρχης νὰ παρουσιάσῃ τὸ μελόδραμα « Διδώ καὶ Ἡϊρείας » τῆς Πέρσης καὶ τὴν « Δημιουργίαν » τοῦ Χαΰδν.

Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὸ Ὠδεῖον Λεμεσοῦ ἐξαπολογουδοῦσε ἀδούρνα καὶ ἐγράφεται ἀπὸ τότε ὡς σήμερα καὶ νὰ προσφέρῃ μουσικὴ μέρφωσι ὅ ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ παιδιῶν ἀπὸ τὴν πιὸ μικρὴ ἡλικίᾳ ὡς τὴν ἐφηβική. Ἐ' αὐτὴν μάλιστα τὴν ὠραίαν προσπάθειαν συνεργάτις πολὺτιμος ἐτάδνε πάντα ἢ καδ' ὄλα ἄξια βουδός του, ἢ κ. Μιχαηλίδου, τῆς ὁποίας τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐνέργειαν δὰ θυμοῦνται μὲ ἀγάπην οἱ πολλοὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριές της.

Στὸ Γυμνάσιό μας ὁ κ. Μιχαηλίδης μέσα εἰς τὸν Σύνδρογο τῶν Καθηγητῶν ἦτανε πάντα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φωταγά καὶ πιὸ μαχητικὰ στελέχη του. Κανένα φίλημα τοῦ Σύνδρογου δὲ ἐτάδνε ξέρο γι' αὐτόν. Γιὰ ὄλα ἐργάσθηκε μὲ φῆλο, γιὰ πολλὰ ἐμόχθηκε. Βρισκόταν πάντα εἰς τὴν πρώτη γραμμὴ, ἀκούρατος πρῶμαχος. Ἐ' καδὲ φίλημαί μας σχεδὸν πάντοτε βρισκόταν μέσα εἰς τὴν ὀλιγομελῆ ἀντιπροσωπείαν μας. Καὶ ποτέ δὲν ἦταν ἕνα μέλος ἀπλό. Ὅχι. Ἐργάζεταν σιγηρὰ καὶ ἀνεγάρμυθνε μὲ δέρι καὶ πίστι τὸ καδὲ τι μικρὸ ἢ μεγάλο. Ἄναμειχθηκε ὅ ὄλα τὰ φίλήματα καὶ προβλήματα τοῦ Σύνδρογου, τὰ ὁποία ἐμετέτριβε καὶ κατείχε δαυμάσια. Καὶ γιὰ γνώσει αὐτὸς καὶ τὴν ἱκανότητά του τὸς ἔδελε πάντα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συναδέλφων του, πὸν ἀσφαλῶς δὲ δὰ τὸν ξεχάσουν ποτέ.

Ἄρρητι πραγματικὰ μὲ τὴν ἀποχώρησίν του ἕνα κερὸ εἰς τὸ Γυμνάσιό μας, πὸν ἦταν μεγὰρη τιμὴ του καὶ τὸν συνηματαχέρη μετὰξὺ τοῦ προσωπικοῦ του.

Μὰ ὁ ρόλος τοῦ Καθηγητοῦ ἦταν ἀπλῶς πάρετρο, πὸν ἀγάπησι δμως κ' ἀφωσιώθηκε ὅ αὐτόν. Γιατί ὁ κ. Μιχαηλίδης εἶναι μιά μουσικὴ διεθνὴς προσωπικότης. Μὲ τὸ πολυσύνθετο μουσικὸ ἔργο του εἶναι

γνωστότατος στους διεθνείς Μουσικούς κύκλους και ἀντ'προσωπύ-
 σε τὴ μικρὴ καὶ τὴ Μεγάλῃ^{μας} Παρτίδα σὲ διεθνή μουσικὰ συνέδρια
 καὶ Φεστιβάλ. «Ὁ κ. Μιχαηλίδης» γράφει ὁ ἕνα σημεῖωμά του
 ὁ Διαμαντὴς Μιχαηλίδης «ἔγινε πιά μιὰ διεθνὴς μουσικὴ φαινογνω-
 μία πρὸς τιμὴν τόσον τῆς ἰδιαίτερης Παρτίδος, ὅσον καὶ ὀδουλῆσου
 τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀπὸ χρόνια προβαλεῖται ὡς κριτὴς εἰς τὸ διεθνές
 φεστιβάλ τῆς Οὐαλλίας καὶ καθε φορὰν πρὸς τιμὴν του ὑμῶνεται
 καὶ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία. Ἀπὸ τὰ 1948 ἐπιλέγεται μέλος τοῦ ἔκτε-
 θεστικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνούς Ἐταιρείας Γαϊνῆς Μουσικῆς. Ἐλα-
 θε μέρος ἑνεργόν σὲ διεθνή συνέδρια Μουσικῆς πολλῶν χωρῶν τῆς
 Ἑυρώπης καὶ εἶχε τὴν τιμὴν μεταξύ 300 συνέδρων, εἰς τὸ διεθνές
 συνέδριον τοῦ Λονδίνου ἐὰν 1952, γὰ ἐπιλεγῆ Πρόεδρος. Ἐγραψε πο-
 ρὰς μελέτες καὶ ἐξέδωσε τὸ μεγάλο του ἔργον «Ἀρμονία τῆς
 σύγχρονης Μουσικῆς», πού δημοκρίθηκε ὡς τὸ πληρέστερον τῶ εἶδους
 του ἐπὶ Παγκόσμια Μουσικὴ Φιλολογία.

Ὡς συνδελῆς ἔγραψε πολλά: «Ἔργα συμφωνικῆ, ἔργα οἰκονομικῆς
 μουσικῆς, μουσικῆς δωματίου καὶ ἄλλα. Πολλά ἀπὸ τὰ ἔργα του ἐξελε-
 γθέντων εἰς Ἀθήνας καὶ σὲ πολλές Ἑυρωπαϊκὰς πόλεις» Ἀλλὰ
 γράφει ὁ Διαμαντὴς Μιχαηλίδης μεταξύ πολλῶν ἄλλων.

Μὰ μ' ὅλο τ' ὄνομα πού ἀπέκτισεν ὡς συνδελῆς καὶ ὡς
 βαδύς μελετητὴς τῆς Μουσικῆς, ἐξαιουλοδοῦσε, χωρὶς κατόλου γὰ περι-
 φρονήσῃ τοῦ Καθηγητοῦ τὸ ἐπάγγελμα, γὰ προσφέρει τὰς πολυτίμες
 ὑπηρεσίας του ἐπὶ Γυμνάσιό μας.

Ὡς καθηγητὴς κατεῖχε ὁ ἕνα βαθμὸν ψηλότερό τὸ ἐξαιρετικὸ προσόν
 γὰ ἐπιβάλλεται καὶ γὰ μὴ γίνεται γι' αὐτὸ κατόλου βαρὺ καὶ ἀντιπα-
 θὴς. Τὸ ὀνομαζόμενον ἔργον του τὸ ἔβανε μὲ τὸν δῖμό του γέλοιο προσεῖλό καὶ
 κατὰκοηλό. Κι' εἶχε μικρολά του παιδιὰ, παιδιὰ πού πολλὰς φορὰς χει-
 ἀφεται ἐπιμονὴ καὶ ὑπερμονὴ μεγάλη, γιὰ γὰ τοὺς κινήσωμε ἕνα πραγμα-
 τικὸ ἐνδιαφέρον. Κι' ὅμως μὲ τὴ δεινὴ του μέθοδο, μὲ τὴν προσωπικό-

ἤνθ' ἴδω, ὅλα ἄλλαξαν ἐπὶ ψυχῆς τῶν μικρῶν συνεργατῶν-μαδουλῶν σου. Κι' ἔδει σιγὰ σιγὰ ἀγάπησαν ὅ,τι προσηκουμένως ἐλάχιλα τοὺς συνηγοῦσε. Καί τὰ μεγάλα μας παιδιά - ἀγόρια καὶ κορίτσια - παιδαρχημένα τώρα καίω ἀπὸ τὸν θερμὸν λόγον τοῦ καδμητησοῦ σου, πού με ματωριά ἀξιοπεύθελη ἀρέλυε με ἄνεσι μεγάλα μουσιμὰ δημιουρηήματα, παραμοχουδοῦσαν με προσοχή καὶ προσήγωσι, προσπαδάνθας με τῆ διμῆ σου ἐμπνευμένη ὁδηγία νὰ κατανοήθουν τὰ μεγάλα μυστιμὰ τῆς μουσιμῆς δημιουργίας.

Μὰ οἱ κόποι καὶ οἱ κόχδοι του ἔφθαναν ἐπὶ ἀποκορύφωμά τους, ὅταν γίνονταν οἱ πρόβες γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς Χερφδίας μας. Τότε μαδητές καὶ καδμητησὶς κουράζονταν ἀφάνταστα. Πολλές φορές οἱ παρατηρήσει ἔπεσαν ἢ μιὰ ἀπάνω ἐπὶ τὴν ἄλλην καὶ οἱ ἐπαραγήσει ὠρισμένων δύσμοχων μερῶν ἦταν τόσο συχρές. Μὰ μέσα θ' ὄλες αὐτές τές δυσμοχίες ἔβγαπες ἀπὸ τὴς πρόβες ἀμόρη τὴν πίστι ἐπὶ μάγια τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν τελειὴ ἐπιτυχία. Κι' ἐπαραγάμθαναν καὶ ὄλο ἐπαραγάμθαναν τὰ δύσμοχα μέρη. Κι' ἡ ἐπιτυχία ἐρχόταν πάντα τὰ στεφανώση καὶ μαδουλὰ καὶ τὸν καδμητησὶ σου.

Καὶ θὰ μοῦ ἐπιλέγεις, πρὶν τελειώσω, τ' ἀναφέρω μιὰ διμῆ μου συνηγοῖ, πού σελίφεται με τὸν κ. Μιχαηλίδη τὸ ἔργο.

Ἦτανε ἡ πρώτη ἐμφάνισι τῆς Χερφδίας μας εἰς 1943 ἢ 44. Ἦμον να τὸτε διανοητῆς τῶν Γυμνασίου μας καὶ παραμοχουδοῦσα συχρὰ τὴς πρόβες. Ἐπειὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ κόχδους ἔφθασε ἡ ἀταμενόμενη ἡμέρα. Τὸ θέατρο ἦτανε γιορὰ καὶ ὁ κόπος περιμένε με ἀνυπομονησίαν καὶ περιέρχαιαν τὴν ἔναρξιν. Τὸ βράδυ ἐκεῖτο με κρατοῦσε μιὰ ἀφάνταστη νευροκόπια. Κάθε φορά πὸν ἀνοίγε ἡ ἀδαιία, ἡ καρδιά μου κτυποῦσε σάν σφει. Καδμημένος ἐπὶ θέσι μου παραμοχουδοῦσα ἀκίνητος καὶ ἐνιωδα μέσα μου ἔταν ἱερόμο "Ἄραχε", σιελόμον, "θὰ τὰ καταφέρουν καὶ τὴν τὰ παιδιά;" Τὰ μάτια μου ἦταν σιλησμένα ἀπάνω ἐπὶ τὸν κ. Μιχαηλίδην καὶ θαύμαζα τὴν ψυχραιμίαν σου. Τελειοτατο ἦταν τὸ περίφημο "Ἀλληλοῦϊα", "Ἀνοίξιν ἡ ἀδαιία

κι' ἀρχίωεν ἢ ἐυζέλει. Ὁ νόσμος παραμοχοδοῦσε μέ νομμένη ἀναπνοή. Κι' ὄταν λέλειωσε, ξέσπασε σέ ἀπράγτητα χειροκροτήματα. Κι' ἐνώ ἢ ἀλλοαία ἐυλειε, ἐνωσασ τὰ δάκρυά μου γά τρέχουν. Πῆγα μέσασ κι' ἐσφιζα θερμά τό χέρι του, ἐνώ ἢ καρδιά μου ἐξαμοχοδοῦσε ἀνομη γά χλυπά δυνατά.

Κι' ὄλα τὰ παιδιά - θυμάμαι - χαρούμενα μαζί κι' ἱκανοποιημένα τόν λειχίειαν καί τούσφιγγαν τό χέρι. Κι' ἐκεῖνος σκέρπιφε μέ τό μειδιάμα σλά χείλη καί δικά του ευχρασητήρια στούς μικρούς του σουργάτες. Ἦταν - μή τό ξεχνᾶτε - ἡ πρώτη ἐμφάνισι τῆς Χερφιδίας μας. Ἐλιγμέσ πολύ σουργινηλιές. μαθηλέσ καί μαθητηλιές ἦσαν τήν τῆχλα ἐσεινή οἱ νιωντές, οἱ δεισαμβουτές. Κι' ἀντό χινοῦταν πάντα ἀπό τότε ὡς σήμερα.

Καί τῶρα ὄχ' αὐλά δ' ἀνήμουν εἰς τό παρελθόν. Καί δά μέρη μονάχα ἀσβεσλή πᾶνλα καί φωρτανή ἢ ἀγάπη τῶν παιδιῶν μας σπρός τόν ἀξέχαστό μαθητηλιέ τους. Μιά ἀγάπη πραγματινά μεγάλη.

Κι' ἡ ἀγάπη αὐτή ἡ μεγάλη τῶν παιδιῶν μας, ἀγοσιῶν καί κοριτσιῶν, δά τόν σουργεσῆ σ' ὄλη του τῆ φωή καί δά τόν κάρη μέ τῆ δύμικσί της γά νιώδη μία βαθειά ἱκανοποίησι, καί δά τού φέρη συχνά στό νοῦ, σέ σουργιμέ ἰσραίων μαυρινωῶν ἀναμνήσεων, κάποιους κωνοῦς ἀγῶνες καί μάχδους ἀξέχαστους

Κι' ἐμεῖσ μαζί ὄχοι οἱ σουργάδεχοί σου, κι' ὄσοι ἄλλοι σέ χιῶρεσαν, ἡ πόλις ὄδουληρη, μ' ὄλη μας τήν ἀγάπη καί μ' ὄλη τήν ἐυλιμική μας σέ προπέμπαμεν, ἀγασηλέ φίλε κι' ἀξέχαστε σουργάδεχο, στή γέα σου τιμητινή δέσι, πού σου προσφέρει ἡ μεγάλη Παιριδα μας ἐυλιμάνλασ τήν ἀξία σου, καί σου εὐχόμεσασ μ' ὄλη μας τήν ψυχή καίθε ἐνδοκίμωσι.

Κι' ὄπως ἡ μικρή μας πόλις σέ περιέβαλλε πᾶνλα μέ τήν ἀγάπη της καί μέ τῆ σουργή της, ἔλοι κι' ἡ δούληρη πωλιωορσά τῶ Ἐλληνησμοῦ γά σέ περιβάλλη πάντοτε μέ τῆ δική της ἐυζίμωσι κι' ἀγάπη. Καί σου ἀξίζεσι.